

БІЛА КІМНАТА

Я прочитала книжок значно більше за вас. Байдуже, скільки їх проковтнули ви. Я прочитала набагато більше. Повірте. Я мала вдосталь часу.

У моїй білій кімнаті, на тлі білих стін, корінці книжок на блискучих білих полицях мають лише один колір. Усі видання в новісіньких палітурках — жодних зношених м'яких обкладинок. Вони надходять мені Ззовні, знезаражені та запечатані у вакуумну поліетиленову плівку. Мені дуже кортить побачити, яка машина їх запаковує. Я уявляю, як кожна з книжок на моїй полиці, перед тим як потрапити до мене, мандрує білою конвеєрною лінією до прямокутних білих майданчиків, де автоматизовані білі руки обмітають пил із неї, зчищають бруд, чимось обприскують та стерилізують її, аби вона стала достатньо чистою для мене. Коли я отримую книжку, зонайперше я маю зняти упаковку. У процесі цього я використовую ножиці та ламаю кілька нігтів. Моє друге завдання полягає в тому, щоб написати своє ім'я на форзаці.

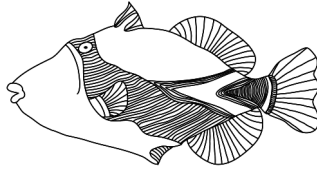
ВЛАСНІСТЬ: *Мегелін Зіннієр*

Я не знаю, навіщо роблю це. Тут немає нікого, окрім моєї мами, яка геть не читає, та Карли, медсестри, якій ніколи читати, тому що весь час вона зосереджена на спостереженнях за моїм диханням. Відвідувачі заходять нечасто, тож позичати книжки нікому, так само, як і нагадувати, що забута книжка на його чи її полиці належить мені.

ВИНАГОРОДА ЗА ЗНАХІDKY (Оберіть відповідні варіанти):

Над цим написом я працюю найдовше, змінюючи його від книжки до книжки. Деякі винагорода хитромудрі:

- Пікнік зі мною (Меделін) у полі між маками, лелеями та стокротками, повними пилку, під ясним блакитним літнім небом.
- Чановання зі мною (Меделін) на маяці посеред Атлантичного океану під час шторму.
- Сноркелінг¹ зі мною (Меделін) на острові Молокіні в пошуках національної риби Таваів – вчолохвостого спинорога.

Деякі винагорода не такі вигадливі:

- Зігвізування зі мною (Меделін) букністичної крамлиці.
- Прогулянка зі мною (Меделін) кварталом.
- Коротка розмова зі мною (Меделін), обговорення всього, що забігаєть, на моєму білому дивані в моїй білій кімнаті.

Інколи винагорода всього-на-всього:

- Я (Меделін)

¹ Вид плавання під водою з маскою й дихальною трубкою.

ВКІД

Моя хвороба вкрай рідкісна й геть не досліджена. Це форма важкого комбінованого імунодефіциту, але ви знаєте її як «синдром хлопчика в бульбашці».

По суті, у мене алергія на світ. Напад хвороби цілком може викликати будь-що. Наприклад, хімічні речовини в мийному засобі, що використовувалися для протирання столу, до якого мені варто лише доторкнутись. Або чиїсь парфуми. Або екзотичні спеції в їжі, яку я щойно проковтнула. Це може бути одна з цих речей, або всі разом, або жодна з них, або щось зовсім інше. Ніхто не знає, що саме є спусковим гачком захворювання, але наслідки відомі всім. Моя мама каже, що немовлям я мало не померла. І тому залишаюся в групі ризику. Я не виходжу з дому, я не роблю цього впродовж сімнадцяти років.

ЩОДЕННИК ЗДОРОВ'Я

Меделин Віттієр

ІМ'Я ПАЦІЄНТА

Друге травня

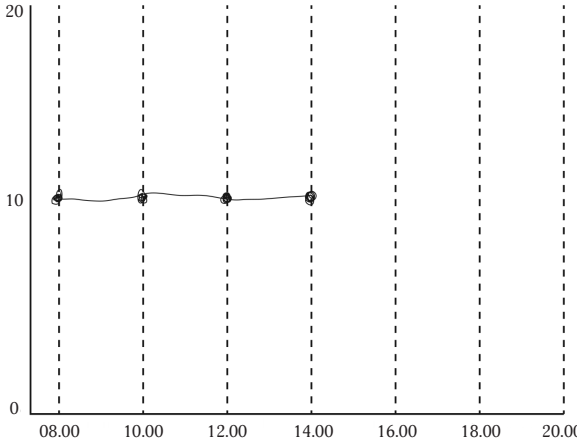
ДАТА

Лікар Пауліна Віттієр

ДОГЛЯДАЛЬНИЦЯ

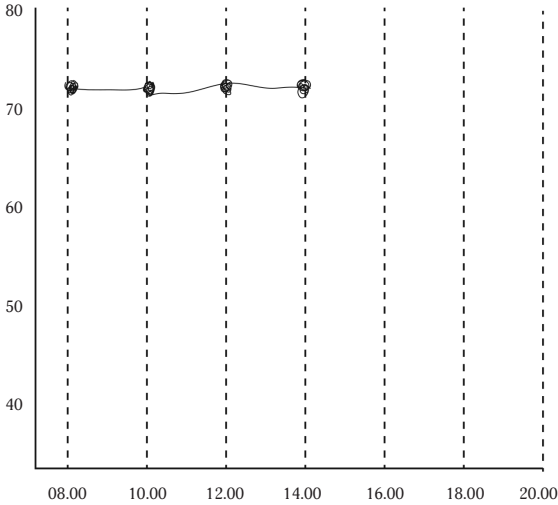
0002921

КІЛЬКІСТЬ ВДИХІВ ЗА ХВИЛИНУ

0002921

ТЕМПЕРАТУРА В КІМНАТІ

0002921

СТАН ПОВІТРЯНОГО ФІЛЬТРА

08.00	Задовільно
09.00	Задовільно
10.00	Задовільно
11.00	Задовільно
12.00	Задовільно
13.00	Задовільно
14.00	Задовільно
15.00	
16.00	
17.00	
18.00	
19.00	
20.00	

0002921

БЖАНЯ НА ДНЬ НАРДЖННЯ

— Вечір кіно, «Почесний Крокодил» чи Книжковий клуб? — запитує мама, наповнюючи повітрям манжету манометра на моїй руці. Вона не згадує «Ерудита», свою улюблену розвагу після вечері. Я дивлюся на неї і бачу, що її очі вже сміються наді мною.

— «Ерудит», — відповідаю я.

Вона припиняє накачувати манжету. Зазвичай міряє кров'яний тиск та заповнює щоденник здоров'я Карла, моя медсестра, яка працює повний робочий день, але сьогодні мама відпустила її.

Сьогодні мій День народження, а його ми святкуємо завжди разом, виключно вдвох.

Вона прикладає свій стетоскоп, щоб послухати моє серцебиття. Її усмішка зникає, і натомість з'являється серйозне обличчя лікаря. Цей вираз пацієнти бачать найчастіше — дещо безпристрасний, професійний та занепокоєний. Мені цікаво, чи вважають вони його благовісним?

Імпульсивно я похапцем цілую її в лоб, аби нагадати, що це всього-на-всього я, її улюблена пацієнтка, її донька.

Вона розплющує очі, посміхається й гладить мене по щоці. А мені спадає на думку, що дуже добре мати маму-особистого лікаря в тому разі, коли ти збираєшся народитися з хворобою, що вимагає постійного догляду.

За якусь мить вона дивиться на мене своїм поглядом, якому найбільше пасує назва «я-лікар-і-я-маю-для-вас-погані-новини».

— Сьогодні в тебе важливий день. Чому б нам не зіграти в те, де ти матимеш справжні шанси на перемогу? «Почесний Крокодил»?

Через те, що у звичайного «Крокодила» вдвох грати неможливо, ми вигдали «Почесного Крокодила». За умовами нової гри, один гравець мусить малювати, а другий має за честь розпізнавати. Якщо правильно відгадав, перший гравець отримує бали.

Я звужую очі на неї.

— Ми гратимемо в «Ерудита», і цього разу удача буде на моєму боці, — упевнено кажу я, хоча в мене жодного шансу на перемогу. За всі роки, що ми граємо в «Ерудита», я ніколи її не здобувала. Останнього разу я була близька до тріумфу, але вона розгромила мене на останньому слові, ще й потроїла рахунок.

— Гаразд, — вона хитає головою з удаваним співчуттям. — Усе, що забажаєш.

Вона заплющує усміхнені очі й слухає стетоскоп.

Решту вранішнього часу ми проводимо, чаклюючи над випічкою мого традиційного святкового торта з ванільним бісквітом та ванільною глазур'ю. Коли він вистигає, я наносу вкрай тонкий шар глазури, лише для того, щоби покрити торт. Ми обидві любимо торти, а не глазур. Для краси зверху на торті я маюю вісімнадцять глазурованих стокроток з білими пелюстками і білим центром. А краї торта вицяцьковує білим мереживом.

— Ідеальний, — мама зазирає мені через плече, коли я закінчую. — Так само, як і ти.

Я повертаюся до неї обличчям. Вона посміхається мені широкою, гордою посмішкою, але на її очах зблискують сльози.

— Ти. Така. Трагічна, — кажу я і бризкаю глазур'ю їй на ніс. Це викликає в неї сміх та ще більше сліз. Насправді вона зазвичай не така емоційна, але на мій день народження вона чомусь завжди стає сентиментальною й радісною водночас. А коли вона сентиментальна й радісна, то і я також.

— Я знаю, — говорить вона, безпорадно здіймаючи руки. — Я геть розчулена.

Вона тягне мене в обійми й стискає. Глазур потрапляє на моє волосся.

Мій день народження — це єдиний день року, коли ми обидві найбільш глибоко усвідомлюємо мою хворобу. Він — визнання того, що час спливає, так і є насправді. Він нагадує, що минув ще один рік хвороби, без жодних сподівань на одужання.

Ще один рік без нормальних підліткових речей: учнівського посвідчення водія, першого поцілунку, випускного балу, вперше розбитого серця, першої незначної аварії. І ще один рік моєї мами, коли вона не займалася нічим, окрім роботи й турботи про мене. У будь-який інший день ці прогалини легко, принаймні легше, ігнорувати.

Цього року трохи важче, ніж попереднього. Може, причина в тому, що мені виповнюється вісімнадцять. Формально я тепер доросла. Мені варто було б поїхати з дому та вступити до коледжу. А моїй мамі натомість почати переживати синдром порожнього гнізда¹. Але через ВКІД я нікуди не поїду.

Пізніше, після вечері, вона дарує мені набір акварельних олівців, які були в моєму списку побажань декілька місяців поспіль. Ми йдемо до вітальні й сідаємо навпроти журнального столика по-турецьки, схрестивши ноги. Це також частина нашого святкового ритуалу: вона запалює однеєнку свічку в центрі торта.

Я заплющую очі, загадую бажання й задуваю свічку.

Щойно я розплющую очі, вона запитує:

— А що ти загадала?

¹ Сповнена самотністю домівка.